

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištevno, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska.

Rusi so močno in veselo napredovali te zadnje dni na svojem azijskem bojišču. Uže so obkolili najmočnejšo turško azijsko tvrdenjavo Kars in od tod, kakor tudi od vzhoda, od Erivana sem, prodirajo proti glavnemu mestu turške Armenije, proti Erzerumu. Dotični telegram, ki nam je v soboto popoldne z Dunaja došel, smo mi mogli le v polovico zadnjega uže v tisku bivšega lista „Slov. Naroda“ uvrstiti, a potrjujejo ga včeraj i drugi časniki, dasiravno ruskega izvestnega poročila še nij. Cel ruski napredek v Aziji je pa tem bolj gotov, ker imamo znanje o njem le iz Rusom protivnih virov, iz angleških in carigradskih. Zlasti je to izvrstno znamenje, da je velik strah zavladal v Angliji zaradi uspehov ruske vojske v Aziji.

Glavni poveljnik Turkov v malej Aziji pri Karsu in Erzerumu je Muktar-paša, tist znani lažnjivec in zavajalec vojnih poročil iz hercegovinske vstaške vojske in iz črnogorske, ki je bil vedno tepen in povsod. On poroča v Carigrad 30. aprila tako-le: „Ker so Rusi v mnogem številu proti Karsu prodrli, z namenom, odrezati mu zvezo z Erzerumom, zapustil je Muktar-paša z devetimi bataljoni Kars in zasél vas Čilakli pri Jardizu, zapadno od Karsa, a je pustil v tej tvrdenjavi dovelj močij.“ Dalje pripoveduje Muktar drugi dan v svojej depeši, da so mu prebivalci iz Karsa pripovedovali, da so Rusi Kars uže prišli, a odbiti bili. Najnovejše Muktarjevo poročilo pravi, da so Rusi vsled zadnjega boja pri Karsu svoj tabor za osem milj nazaj pomaknili.

Važno in značilno je, da skoro vsi časniki, tudi turkoljubni Muktarjevemu poročilu

nič ne verjemo in naravnost protivno bero, nego je ono, kar pravi. Če je bil on uže prisiljen, skoro polovico svoje vojske iz tako važnega Karsa proč vzeti, pravijo, in se je moral pomakniti nazaj, v bojazni, da mu Rusi zvezo odrežejo, moral je uže prej tepen biti in mora jako slabo stati za vso to turško vojsko. Torej menda ne bode dolgo, ko bomo čuli preveselo vest, da so Rusi popolnem zajeli Kars, ki se potem ne bode mogel dolgo držati, in vzeli Erzemum. Potem pa imajo severni bratje naši vso malo Azijo v roci in Turkom odrežejo vso pomoč iz srednje Azije.

Na Donavi so, po turških poročilih, uže mali oddelki ruske vojske reko prestopili. Glavni poveljnik, veliki knez Nikolaj, je uže 6. maja v Brailovu bil. Rusi utrjujejo donavsko obrežje pri Reni in Izmaju.

Turški časopisi navdušujejo svoje ljudstvo, naj pomaga pri brambi turške domovine svoje, t. j. naj ljudje gredo v vojake, ali pa naj dajo denarja. Sultan pa je prevzel ime „brambovec vere.“ Torej njegovi prijatelji, naši nemškutarji, zdaj branijo ž njim vred Muhamedovo „vero.“

V Galac so Rusi pripeljali štiri Krupove največje kanone za podonavsko obrežje. S pomočjo teh daleč nosečih strelb bodo reko premostili.

Odperto, neutrjeno rumunsko mesto Reni so barbarski Turki bombardirali z monitorja 4. maja 3 ure dolgo. Nad 60 strelb je v mesto palo. Ljudje so iz mesta bežali.

Iz Kišeneva poroča telegram ruskega glavnega poveljnika 4. maja: Pri Leovi se prehod naših vojsk čez Prut zadržuje vsled izredno velike povodnji in preplavi reke. Vse je pa uže storjeno, da se te zapreke prema-

gajo. To pomudenje zbiranja vojske ne bode zadržalo.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 5. maja. [Izv. dop.]

Vlada je odgovorila na interpelacijo dr. Giskra in tovarišev o orientalnem vprašanji, a ničesar nij povedala, česar bi uže prej ne bili vsi vedeli. No zadovoljni smemo biti, da se iz odgovora vsaj toliko vidi, da magjarski upliv in magjarske turške demonstracije v Pešti, kakor tudi nemško-ustavoverske „pobožne“ želje še dozda niso premagale hladno in mirno premišljenje v prid Avstrije v najvišjih krogih. Avstrija ostane neutralna, pa ko bi res stopila kedaj v akcijo, bi se to ne zgodilo proti Rusiji, ampak v sporazumljenji z Rusijo, in to je jedino prava avstrijska politika.

Debate o vladnem odgovoru na interpelacijo ne bode v državnem zboru, ker se od interpellantov nij nasvetovala; ko pa bi opozicija hotela debate, ne bi je dopuščala ustavoverna večina. Sicer je tudi ogerski državni zbor enak odgovor brez debate na znanje vzel.

Res bi bilo želeti, da bi slovanski poslanci priliko imeli, še enkrat povdarjati slovansko stališče ter odločno izreči mnenje avstrijskih Slovanov o rusko-turške vojski, pa če prav ne pridejo zdaj do besede, znano je vsemu svetu, da avstrijski Slovani želé svojim ruskim bratom vsorečo in sijajno zmago nad turškimi barbari.

Mej ustavoverci je, kakor znano, mali razpor nastal. Iz „Fortschrittskluba“ je namreč izstopilo katic 20 udov in se združilo v neki „novi Fortschrittclub“; to so vam pravi mameluki, kateri so se ustrašili pred ostro opozicijo svojih tovarišev. Namesto pa, da so

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Drugi del.

Sedmo poglavje.

(Dalje.)

Jerica je smehljal se odtekla, in lice se je še vedno smehljal, ko je prišla po stopnicah tja gori. Ko je hitela z lehkimi nogami tja gori po stopnicah, stopil je dolg človek na stran, da bi je pustil mimo. Bil je gospod Filip. Priklonil se jej je; Jerica je odzdravila ter je hitela na zapušteni sedež in se je čudila, kako je to, da zopet potuje ž njimi. Gotovo ga nij bilo na krovu, predno ste gospica Emilija in sama odšla tja doli, drugače bi ga bila videla; izpoznala bi ga bila mej tisočeri. Vstopiti je moral še le v Novem gradu, kjer

je bil pristal parobrod, ko so bile one dve v kajiti.

To misle vsedla se je na stol, stoječ na zadnjem delu krova in večina ljudi za hrbtom zrla je po reki. Tako je sedela okoli pet minut ter je mislila nekoliko na lepo pokrajino, nekoliko pa na zanimljivo lice tujega gospoda. Kar je šinila senca mimo nje, ozrla se je nadejaje se, da je gospod doktor Jeremija katerega je hotela nagovoriti; a videla se je malo zmoteno, ko je srečala oči, katerih resni magnetični pogled jo je zamogel zbegati in zmesti. Obrnila se je malo, ko jej je rekel ptujec:

„Dobro jutro, mlada gospica! Naša pota, kot vidim, peljejo še vedno v isto mer. Ali mi hočete nakloniti čast, ter porabiti moj kašipot?“

To rekši dal jej je knjižico z malim zemljekazom reke in obeh bregov. Jerica jo je vzela zahvalivši se mu. Ko je odprla mapo,

vstopil se je nekoliko stopinj od nje in je slonil na držaji na videz ves raztresen. Tudi nekoliko minut nij govoril ž njo. Potem se je hipoma obrnil k njej ter je rekel:

„To vse se vam močno dopada, kaj ne?“

„Kaj močno,“ odvrnila je Jerica.

„Vi še niste videli nič tako lepega v svojem življenji.“ Nij bila podoba, da bi bil vprašal, ampak govoril je, kot bi bil vedel.

„Vam, dozdeva se mi, je to nekaj znane starega,“ rekla je Jerica.

„Zakaj se vam to dozdeva?“ vprašal jo je smehljalje.

Jerica je bila v zadregi zaradi njegovih oči, še bolj pa zaradi njegovega smehljanja. Vse njegovo lice se je močno spremenilo; videl se je sedaj tako lep in vendar tako otožen. Zarudela je ter nij mogla odgovoriti. Prikratil jej je trud.

„Kaj ne, to nij pošteno vprašanje? Vi najbrže mislite, da imate vi ravno tako prave

novi klub naredili, lahko bi bili vstopili v ministrski centum, kamor upravo spadajo.

Nagodba z Ogersko bode še imela velike težave premagati, predno se dožene. Lahko mogoče, da se letos provizorično podaljša sedanja nagodba na par let; tako vsaj mislijo mnogi ustavoverci. Na korist Avstrije pa bi tako preloženje gotovo ne bilo, kajti baš zdaj ko so Magjari v strahu zaradi tega, kar še utegne iz rusko turške vojske nastati, lahko dobi Avstrija več v svojo korist, nego v mirnem času.

Iz Rusije 2. maja. [Izv. dop.]

Naj vam denes podam nekoliko glasov iz naše žurnalistike o sedanji rusko-turški vojski.

Tako „Moskovskija Vjedomosti“ govore: „Denes 12. (24.) aprila podpisal je Gospodar Imperator v Kišinjevu manifest o vojski na obrambo naših bratov po veri in po krvi... Velik dogodek!... Pripravljaj se je davno; davno ga je pričakovala vsa ruska zemlja. Nikoli se nij začejala katera vojska bolj pravična, nikoli nij bilo tacega enodušja mej carjem in njegovim narodom, nikoli ruski car nij bil tako mogočen, nikoli v dejanjih človeških nij izražala se večja previdnost božja. Mi smo pri začetku velicega dela. Zahvalimo Boga, davšega našemu rodu videti ta dan, o katerem — mi smo globoko v tem prepričani, — začjenja se nova v zgodovini sveta epoha. Prazne so bile vse preteze, zadržavati ali odkloniti hod rečij, prazne bodo vse preteze, ustaviti ta potok, katerega je napotil sam Bog. Praznično in z molitvijo v obnovljenem srci srečala je svoj veliki poklic naša „rodnaja i svjataja Rus“. Da, svjataja Rus“. Zdaj v vsej istini čujemo silo tega imenovanja...“

Dalje „Novoje Vremja“ pak piše:

„V dviganji narodnega duha vidne so pogosto težnje instinktivne vrste. Ljudje brez vsacega izobraženja, temno umeči važnost vršech se dogodkov, brez računov sedanjega in bodočega, odzivljejo se sploh o velikih zgodovinskih vprašanjih ne z umom a s srcem in razumejo jih širje in čisteje, čem ljudje s pretenzijami, da znajo politične plane in sopolstave. Izza tega čuta dovršal je narodni duh velika dela, ne redko sam ne razumejoč, kako zgodovinsko zadačo je on izpolnil, kak važni nasledki so morali javiti se od njegove navdušenosti od njegovih srčnih velečinov.“

razloge za svoje mnenje, kot jaz za svoje. A vi se vendar motite. Jaz še nijsem nikdar bil tukaj, a premnogo sem uže potoval, da bi svojo navdušenost kazal v očeh — tako kot vi,“ pristavil je za trenotek pomolče ter jo je bistro pogledal. Sedaj je blezo prvokrat zapazil, v koliko zadrego jo je spravil s svojimi besedami. Obrnil se je proč in senca je preletela njegov lepi obraz, ter ga je za trenotek storila, da je izražoval skup britkost in ljubezen. Zmedena Jerica mu vsled tega nij več zamerila, da se je sam predstavil ter jej tako govoril in je pozabila na vse, razen tega, da jo je čudoviti mož še bolj zanimal.

Vsedi se na prazen stol tik nje opozoril jo je na lepo pristavo na njeni desnici, govoril je o prejšnjem njenem lastniku, katerega je bil naletel v tuji deželi, ter jej je pripovedoval o nekaterih zanimljivih dogodkih nekega čudovitega, skupnega potovanja. To ga je zopet napeljalo, da je govoril o drugih

Zdaj se nam odkriva velika cesta k pro-
javi vse svoje sile narodnega duha. Mi veru-
jemo v njegovo krepko, mi smo videli njegovo
silo. Da bi dosegli tako visokega namena, ka-
koršen stoji pred nami, bode nam trdosti
duha, dovoljno bode i materijalnih sil. Glejmo
na jedno — dokazati samim sebi in Evropi,
ka smo mi v istini veliki narod, dostojen
velicega namena, navdušujočega namena, nav-
dušujočega nas, vredni boljše prihodnosti,
vredni imena staršega, krepkega z dušo in
telom brata v slavnej slavjanskej dru-
žini.“

„Ruskij Mir“ pak govori „Velika be-
seda: „na boj!“ povedana je vendar enkrat
ruskim vojskam. Najvišji voditelj Ruske zem-
lje izrekel je vendar enkrat to mogočno be-
seda pred licem armade, Rusije in Evrope.
Radostni odklik srečala bode ta beseda v
vseh ruskih srcih, in ves ruski narod odzove
se kakor en človek na velikodušni priziv svo-
jega velikega gospodarja.

Nikoli še nij nobeno gospodarstvo vsto-
palo v vojsko s tako čisto vestjo, s tako
globokim čuvstvom pravde in za tako
vzvišeni, brezpogojno-potrební namen, ka-
kor zdaj Rusija. Trda od zavesti svojega
dragega jej zgodovinskega dolga, krepka
od svoje nepresežne narodne moči in sile, od
nezibljenega jedinstva in samožrtve, Rusija
mirno pristopa sedaj k izpolnjevanju svoje
davno-davne naloge, podobno onemu velikan-
skemu bogatirju v pripovedi, kateri skromno,
no s tvrdo vero v pravičnost svojega dela,
odpravlja se na željni sebi velečin.“

„Novij Vjek“ pak deje: Državna be-
seda je povedana, in poslednji akt krvave
zgodovine oslobojenja Slovanov se za-
čenja. Ruski dobrovoljci pobratili so se s
turškimi Slovani na polji bitve in položili
so svoje življenje v imenu zgodovinskega po-
klica svojega ruskega naroda. Smrt teh ljudi
sestavlja novi sklep naše zveze z južnimi
Slovani in v našo krajno energijo v vzhodno
vprašanje, kakor naše vprašanje. Udele-
ženje ruskih prostovoljcev v borbi Srbov s
Turki se nikoli ne pozabi mej južnimi
Slovani. Zginejo iz spomina imena in pod-
robnosti; no spomin o čuvstvu, polastivšem se
ruskega naroda, spomin o ruskih junacih,
padših na srbski zemlji, večno bode ži-
velo v Slovanstvu, in primeri blagorodne
smelosti in hrabrosti predavali se bodo iz ust
v usta. Mi opominjamo o tem v topli in polni

predmetih, zlasti o potovanji v deželah, ki so
celo za te dobe geografičnih najdeb skoro ne-
znane. Tako obilo in raznovrstno je govoril
tujec, tako živo je popisoval, tako goreča je
bila njegova domišljija in tako v moči mu je
bil jezik in dar svoje misli izrazovati in jih
primereno povdarjati, da je njegova mlada nav-
dušena poslušalka bila vsa začudena in ra-
dostna.

Nje močno izobraženi duh se je popol-
nem vjemal z navdušenostjo in poezijo njego-
vega duha, ki je kot njeni živo občutil vse
veličastno in čudovito v naravi in umetnosti.
Ko je oklenil njeno radovednost, videl je njeni
mirni in pazljivi družnik kmalu radosten, da
se mu je posrečilo razorožiti njeno nezaupnost
in zadrego; kajti ko je poslušala njegove be-
sede ter po priliki celo pogledala v njegove
črne oči, njeno živo in bliščeče lice nij kazalo
niti bojazni niti nezaupnosti.

Vendar nij porabil, da se je bila očitno

nadi, ka naša vojska osveti smrt padših na
srbskih vojenih poljih naših rojakov, kateri so
postali prvi soborci za sveto, slovansko
delo.“

„Golos“: No ta ne piše nič, — tega
„junaka z veterinim mlinom“ prepovedali so
ga na cela dva meseca.

Ruski narod ne govori le in nij samo
prekrasno govoril, ko je pošiljal iz vseh strani
svoje prostrane domovine prelepo glaseče zaup-
nice svojemu svitlemu carju, davšemu svojo
trdno besedo v Kremli, prvi prestolnici, ru-
ski narod bode tudi vedel izpol-
niti svojo obljubo, kakor jo je izpolnil veliki
car. Kakor tedaj, tako tudi zdaj storila je
prvi gromadni korak Moskva, naša ma-
tuška Rusija „en miniature.“ Moskovska
duma je na isti dan, ko se je pojavil mani-
fest, opredelila jeden mil. rubljev za ranjence
sploh, a 1000 jih vzame na svoj račun še
posebej. Sliši se, kako se zahvaljuje carica
sama Moskvi za njen velečin blagodejanja:
„Pervoprestólnaja Moskvá, javljávšaja vséгда
doblestnij primér vo vsé znamenáteljníja go-
dini otéčestvenoj žizni, ostajétse verna svo-
jemu prošlomu. Vpolné océnjája čuvstvova-
nija i pobužđenija Moskvi v vidú grjadúščih
sobitij, Ja virážaju Moskovskoj goródskoj dúmè
Mojú glubókiju priznáteljnost.“ 1 mil. rub.
podarilo je tudi „Moskovsko kupéčestvo.“

Kakor je čuti, jeden milijon da tudi Pe-
terburg in menda misli kupiti eno železno
ladijo. Od vseh koncev posula se je milos-
tinja. Narod, ki dela take žrtve za brate,
tak narod je vreden, da bi tudi njemu, če
uže družega ne, vsaj žrtvovali svoja naj srčnejša
želenja in iskreno sočuvstvo in občudovanje.
—r.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. maja.

Proračun *vojne*ga ministerstva terja
za leto 1878 celih 21 milijonov 560.691 gld.
več, nego znaša letošnji. Kaj to pomenja,
ugiblje se lahko.

Na *Hrvatskem* se menda nekaj o-
življa zopet hrvatski, slovanski duh, vzbuja
se nekako iz letarničnega spanca, v kateri ga
je narodno magjaronstvo zazibalo. Miškato-
vičeva interpelacija, kakor je tudi malo ener-
gična ponižna in boječa, imela je vendar,
kakor se nam iz Zagreba pripoveduje in poroča,
dobrodejen vpliv. Priprave se delajo za sijajen
sprejem nadvojvoda A brehta. Dobro.

tako izpozabila v njegovej družbi, ampak je
dalje govoril o takih predmetih, ki so se mu
ponudili sami od sebe. Ogibal se je, da bi
motil njeno mirnost srčno ter je nij več po-
gledal tako bistro in pazljivo, vsled česar je
bila s prva v toliki zadregi. Ko je doktor
Jeremija iskal in našel svojo mlado varovanko,
razgovarjala sta se uže tako neprisiljeno in
prostosrčno, da je doktor le debelo gledal,
majal z ramami ter vskliknil: „To je kaj
lepo, priznati moram!“

Jerica nij videla doktorja priti, ozrla pa
se je, slišavši njegov glas. Ker si je lahko
misllala njegovo začudenje, da jo je videl tako
prijazno govoriti z neznanim gospodom, za-
rudela je precej zaradi njegovih kratkih be-
sed. Ko pa je videla, da njen tovariš nij bil
nikakor v zadregi, ter se je k temu celo na-
smehljaj, čutila je tudi sama več veselje nego
zadrego. Čudno dovolj, da nij čutila več naj-
manjše zadrege in je popolnem zaupala so-

Vnanje države.

Sovražniki Slovanstva zdaj **Poljaki** ščujejo, da bi proti Rusom vstali. Pa zastoni. Pač je na ruskem Poljskem še nekaj „žlahčičev“ in verskih fanatikov, ki so pozabili, da so Slovanje, ali narod ne mara zanje. Bolj nego kedaj pa je nam želeli zdaj trojne sprave mej brati Rusi in Poljaki. „Vélicege carja in velicega naroda je za to treba,“ kliče staročesk list.

Rumunski senat je sklenil adreso. v katerej pravi, da ne svetuje Turčije prijemat, ali da se bode Rumunija branila, če bode prijeta. (To se je uže zgodilo.) V adresnej debati je Cogolniceanu ostro napadal turško vlado, dalje pa omenjal, da nij nobena vlada protestirala proti konvenciji z Rusijo, ker so Rusi mogli rumunsko vlado kar zapoditi. Vlada je svoj predlog o trgovskem moratoriji iz zbornice nazaj potegnila.

V **francoske** zbornici je poslanec Leblond interpeliral o tem, zakaj nekateri duhovniki govore in pišejo proti sosednji Italiji ter Francosko pozivljajo proti njej. Minister Jules Simon je odgovoril, da francoska vlada res spoštuje verske stvari, ali da vendar ne bode pustila duhovenstvu, da bi iz svojega poklica ven stopalo. Listi raznih strank ta odgovor se svojih stališč kritizirajo.

Angleška „Morning Post“ je zvedela, da je angleška vlada sklenila kakor brž mogoče vse obstolpane ladije z vojaki napolniti, ker se ne ve, kaj se bode z orijentalnim vprašanjem še zgodilo. „Times“ pa prinašajo zapisnik onih vojnih oddelkov, ki bodo na Malti izbar-kani, če bodo dogodki na orijentu tega zahtevali. Sedem kavalerijskih polkov, 4 artilerijske brigade in 59 infanterijskih bataljonov je. — Torej Anglija se tudi za boj pripravlja. Ko bi Bog dal, da bi še ona po nosu dobila!!

Dopisi.

Iz Črnomlja 5. maja. [Izv. dop.] Govor gospoda V. Pfeiferja 26. aprila 1877 v državnem zboru zoper oderuhe na Kranjskem se mora vsacemu pri nas, ki pravo in pošteno misli dopasti, ako je ravno prej premalo kot preveč izrekel. Na Belokranjskem je oderuhov mnogo in samo takovih, ki so vinazani, poleg jako kosmate vesti. Gospod Pfeifer se je zopet pokazal pravega zastopnika, — ljudstvo mu zna hvaležno biti, ker on zasluži s takim postopanjem zaupanja; on bo na pravem mestu tudi za deželni zbor. Živio! mu torej zakličemo mi Dolenjci iz srca.

Iz Slapa 5. maja. [Izvirni dopis.] Na deželnej kranjske vinstvenej in sadjerejske šoli na Slapu pri Vipavi, se prične 17. junija t. l. nov brezplačni nedeljski kurs, za ukaželjne gospodarje. Podučevalo se bode v

trtoreji, kletarstvu, vsako nedeljo od 8. do 10. ure do polu dne. Večkrat med letom vršile se bodo tudi praktične vaje v najzanimivejših delih trtoreje, kletarstva, katerih se bode moral vsak učenec po en dan udeležiti. Kdor želi v nov nedeljski kurs ustopiti, oglasi naj se do 15. t. m. pri vodji šole.

Iz Gorice 5. maja [Izv. dop.] Došel nam je toliko zaželeni majnik, a podedoval je aprilovo norost, kajti en dan je lep, topel, drugi deževen in mrzel. Še je sem ter tja narava v rujavej zimske obleki, kar je bilo v našej Gorici druga leta nenavadno obtorej. Uže prve dneve majnika so se ponašali lehkotivni Dunajčanje z našimi črešnjami, a letos so jedva v cvetji in nadejati se jih nij pred 14 dnevi.

Jutri 6. maja bodejo razstavili naši vrli Dornberčanje lastne pridelke domačih vin. Zraven tega napravijo besedo z glediščno igro, petjem in tombolo. Prav tako! Dornberčanje so še vedno najbolj vneti za napredek v materialnem in narodno-duševnem obziru. Te besede in vinske razstave se udeleži, kakor sem iz gotovega vira poizvedel, mnogo rodoljubov iz okolice in Gorice, da bi nam bilo le vreme ugodno.

Denašnji „L' Isonzo“ poroča, da je bil občepriljubljeni grof Coronini zopet voljen načelnikom napredovalnega kluba poslancev na Dunaji in poudarja, da ima grof Coronini veliko zaupanje v avstrijske stoli. Zadnjič sem vam pozabil poročati, da je grof Coronini izročil tukajšnjemu županu ono svoto, ki mu je bila odmenjena za časa letošnjih sej deželnega zbora, da jo razdeli mej mestne reveže, kar je vse hvale vredno.

Zadnja zabava goriške čitalnice je bila prav dobro obiskovana. Igranje na glasoviru: „Otok Bleški,“ petje in deklamacija je bilo prav dobro izpeljano. Najbolj živahen, kar se samo ob sebi razume, bil je pa ples, ki je trajal skoraj do petelinovega petja.

Vsa hvala pa gre gospodoma aranžerjema četorki, ki se poslužujeta lepega domačega jezika, katerega glas kinča najbolj dvorano domačega doma. Kakor se sliši, namerava odbor v kratkem osnovati veselico na čitalničnem vrtu.

Iz Središča na slovenskem Štajerskem 6. maja [Izv. dop.] Zdaj, ko je nastopil osodepolni čas za nas Slované, ko se naši bratje Rusi pomikajo k Donavi osvobodit pod turškim jarmom zdihačo slovensko rajo, ko

se bliža zadnja ura azijske Turške, ko je dotekel dan povračanja nekdanjega ropanja po slovenskih deželah, ko zbira bolni mož zadnje svoje moči, da bi se otel — zdaj potujejo njega softi po tujih deželah, da se tamkaj razveseljujejo. Prišli so v Pešto, da bi vrnili obisk svojim vrednim magjarskim kolegom, kateri so pred kratkim nosili njihovemu mogočnemu paši sablio, s katero bode menda v vojski čudeže delal.

Včeraj popoldne bi se imeli softi skozi naš kraj domov peliati, kakor smo iz Čakovca poizvedeli. Naši Turkov vredni sosedje v Čakovci naredili so jim na kolodvoru slavolok, nanj pripeli mnogo bander. (konjski repi bi se menda bolj podali in njih ljubljencem večje veselje naredili) ter zraven postavili oder za govornika (baje za kakoršnega „fiškala“ po naše sodca, kakor takrat, ko so se jih domačini iz Turčije vrnili) kateri bi jih naj pozdravil. Požarna straža je „in corpore“ zasedla kolodvor, nastavila možnarje za streljanje in rakete, da bi jih spuščala v zrak v čast nečloveškemu plemenu. Nestropljivo uže so naši sosedje Čakovčani pričakovali zaželeni vlak, kateri pripelja njih ljubljence — a — Čakovčani obračajo, Turki pa obrnejo. Zadnji so namreč v Kaniži izstopili in tako naše sosede pustili na cedilu. Denes baje so se poslovili od svojih bratov, ter odrinili nazaj v Muhamedovo deželo. Nij še znano ali so jih tudi denes Čakovčani čakali. Kaj ne? res čudni so ti naši sosedje naš kmet bi rekel: Bog daj norcem pamet!

Od Krškega 3. maja. [Izv. dop.] Izleta 1. majnika na goro sv. Vida bi se bilo tudi udeležilo mnogo Slovencev iz Čateža, Krške vasi in iz Krškega — a deževno vreme, s katerim se je „april“ letos od nas posiljavljaj, jih je zadržalo, in le malo naših se je udeležilo prijetne veselice v Brežicah, kamor so tudi prišli vrli pevci hrvatskega društva „Kolo.“ Na kolodvoru so Hrvate sprejeli udje brežkega „Geselligkeits klub“ z nemškim „prologom,“ kar se nam zdi v Brežicah, ki so na slovenske zemlji, zelo brektakno. Hrvate na Slovenskem sprejemati z nemščino!

Po skupnem obedu v gostilni g. Hajderja podali smo se tujci in udje obeh imenovanih društev spremljani od kapelske godbe v sosednji Čatež, ker so nas sijajno sprejeli. Brežki nemčurji so delali v Čatežu kakor v Brežicah na vse kriplje, da bi prišlo mej nami do krega, a varali so se omikani gospodje, ter

potniku, ki je vstal, doktorju Jeremiju, kateremu je bil uže prejšnji dan predstavljen, stisnil roko ter mu popolnem miren rekel: „Častiti gospodine! bodite tako dobri in predstavite me tej-le mladej gospe. Pogovarjala sva se uže nekoliko časa mej soboj, toda ne veva še, kako bi se nagovarjala.“

Ko ju je predstavil doktor Jeremija, drugEGA drugemu, priklonil se je gospod FilipS tako prijazno, ter je Jerico tako ljubko prav po očetovsko pogledal, da se nij obotavljala ter ga prijala za podano jej roko. Za trenotek je držal njeno roko v svoje, ter je rekel: „Ne bojte se me, kadar se zopet vidiva;“ potem je odšel, ter hodil počasi po krovu gori in doli, dokler nijso potnikov v Catskill poklicali h kosilu; na to je šel tja doli, kot tudi doktor Jeremija in Jerica.

Doktor je hotel Jerico malo dražiti z njenim sivoglavim čestiteljem, ter je opazil, da je še mlad in zal in da lahko pobarva nje-

gove lase kakor jej je drago. A nij se mu posrečilo, da bi jo bil s tem jezil, ker zanimala se je zanj, kar nikakor nij tajila, vendar ne zaradi njegove osobne prikazni.

Zmešnjava pri mizi in pri izstopu na breg v Catskillu je pregnala blagemu doktorju vse te misli iz glave; sedaj je mislil le na lastno varnost in na varnost svojih gospe in njenih culj, kar bi celo bolj izvedenemu potniku, kot je bil on, delalo dovelj skrbi. Parobrod je namreč le malo časa ostal pri pristajališču in zmešnjava je bila silno velika, ker so potniki šli v naglici na suho in so njihove culje metali za njimi. Parnik je pihal uže dalje, ko je majhena množica, zbrana na zasipu, sem ter tja vrela, ter je bila bolj podobna čedi preplašenih ovac, kot človeškim bitjem s prosto voljo.

Emilija, katere čutnice so bile nekoliko razdražene, je tresoča se oprijemala Jerice, Jerica sama pa (vedela nij, kako se je pri-

petilo) se je držala roke gospoda Filipsa; ta je molčal ter varno spravil obe na suho. Gospa Jeremijeva je štela kovčge, njen mož pa je nogo opiraje na kovčeg in potno torbo držaje v roki zabavljaj glasno, parobrodu, voditeljem in vsem Jankincem, ki so kot veter dalje vihrali.

Na bregu ste čakali dve prevozni kočiji, da bi peljali potnike gori v hrib; predno se je obrnil doktor Jeremija od reke, sedeli ste Emilija in Jerica uže v enej kočiji. To jima je preskrbel gospod FilipS, ki jih še vprašal nij, ali jim sme storiti to ljubav. Potem je šel k doktorju, ter mu je povedal, kje ju doboode. Kmalu sta se jima pridružila doktor in njegova žena. Drugi tujci so zaseli druge sedeže v kočiji in črez malo časa so se odpeljali.

(Dalje prih.)

istega surovega mesarja, kateri nas je s svojo najeto capinsko druhaljo nadlegoval, smo popolnem prezirali, in tako z brati Hrvati pokazali svojo omiko proti najetej nemčurskej pobalinskej druhali. — Zvečer je bila glasbena zabava društva „Kolo“ v prostornej dvorani hotela „Klembas“ v Brežicah, program je bil sledeč: I. Dio: 1. „Oj banovci,“ poputnica od Briže, sbor. 2. „Zvezdam,“ tenor solo uz protju sbora. 3. „Tam gdje stoji,“ solo-kvartet. 4. „U boj“ od Iv. pl. Zajca, sbor. II. Dio šaljiv: 5. „Hrvatska polka,“ od Sundečiča, sbor. 6. „O pepito“ solo-kvartet. 7. „U naravi,“ od G. Eisenhutha, sbor. 8. „Kineška koračnica“ od J. Ottona sbor.

Hrvatje so izvrstno peli; vsak komad so morali ponavljati in navdušenih živio klicev nij bilo ne konca ne kraja. — Slava torej vrlim Hrvatom! Po dovršenji „glasbene zabave“ smo veselo rajali do ranega jutra — Dvorane so bile prenapolnene od najodličnejših Slovencev; — in Nemcev. Neomikani in zagrizeni nemčuri à la „Stadtschreiber mit Anhang“ so se ve da izostali in vihali nose češ: „die Kroaten gemer aber bol nit zuhören, bir verstehn ja nix von dieser tunen Sproch.“ — Pokazali ste zopet nemčurji svojo gostoljubnost in kulturo. Vrlim pevcem društva „Kolo“ se za izvrstno zabavo, kakor tudi udom brežkega „Geselligkeits-klub“ kot aranžerjem prekrasne veselice se iskreno zahvaljujemo.

Domače stvari.

— (Beseda na korist pogorelcem na Viči), katero je napravilo naše društvo „Sokol“ zadnji vtorek večer v čitalnični restavraciji, je v vsakem oziru prav dobro izpadla. Pevci in godba so se dobro držali, loterija je imela kakih 80 lepih dobitkov, ravno tako je bilo ljudstva vse prostore polno, če ravno uredništvo uradne „Laibacherice“ nij hotelo sprejeti prošnje odborove, da naj blagoveli naznaniti to dobrodejno „besedo“ v svojem listu. — Bruto-dohodka je bilo 186 goldinarjev; po odbitku stroškov je izročil predsednik „Sokola“ osobno 150 gld. čistega dohodka županu na Viču, da jih razdeli mej pogorcele. Tudi nemški kazinarji so naredili v soboto enako veselico. A dohodka imajo le 70 do 80 gld., kakor „Laib. Ztg.“ poroča. In vendar so oni „inteligencija in kapital.“

— (Nadvojvoda Vilhelm) bode jutri prišel sem pregledat artilerijo.

— (Vabilo.) Goriško pevsko društvo „Slavec“ pelo v četrtek 10. maja t. l. v Nabrežini pri slovesnej sv. maši ob 10. uri zjutraj in pri koncertu ob 5. uri po polu dne: Program koncertu: 1. „Slavčev“ spev; Avg. Leban. 2. Pri zibelki; Kam. Mašek. 3. Bodi zdrava; dr. Ipavec. 4. Strunam; Dav. Jenko. 5. Jadransko morje; Ant. Hajdrih. 6. Putnik; V. Lisinski. 7. „Ko zvezd itd.“; Fr. Schubert. 8. V sladkih sanjah; Ant. Hajdrih. 9. Nočni stražarji; Iv. pl. Zajc. Med koncertom bode tombola.

— (Iz Zagreba) se nam piše: Kakor uže dolgo ne, zanima se vse nekaj dnij lès v naših narodnih domačih krogih in v predalih lokalnih izjav naših listov za gledališče. Povod temu je, nenavadna prikazen, gostovanje slavnoznane umetnice, pevkinje g. Vizjakove. Tukajšnje občinstvo, katero je navadno deloma jako hladno in skromno odlikovanjem umetnikov domačih, deloma pa brez pravega okusa in kritične sodbe, ima priliko na strani take umetnice, kakor je g. Vizjakova, rodem Zagrebčanka, izpoznavati, primerjati in pravceniti svoje domače moči. Slava g. Vizjakove ustanovila se je eminentnim vspehom na vseh večjih odrih v Evropi in v novem svetu. Posebno pokazala sta svojo vrednost, kot prava bisera tukajšnje opere, naša slovenska rojaka. No, g. Grbič je veteran — fino izšolan pevec in eleganten igravec. Pa kaj g. Noll? Ta prvi bivši režiser slovenski dela vam čast! Vsi tukajšnji dnevniki in drugi listi mnogo kritikujejo ter povdarjajo veliko vrednost teh dveh močij slovansko-hrvatskega kazališča.

Razne vesti.

* (Samoum or.) V Gradci so v bolnico prinesli neko 14 letno natakario, pri katerej so se videla znamenja ostrupljenja. Umrta je in ko so jo razrezali, dobili so v njej fosfor. Brez dvoma se je sama ostrupila.

* (Neko mlekarico) so v Monakovem obsodili na visoko denarno kazen, ker je mleko „krstila.“ Pred sodbo je dejala, da so ljudje, kamor je mleko nosila, sami vlivali vodo vanj, končno pa je vendar obstala, da je sama krstila mleko, češ, ker „je bilo premočno.“

Dunajska borza 7. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	57 gld. 35 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	53 „ 50 „
Zlata renta	69 „ 50 „
1860 drž. posojilo	106 „ 50 „
Akcije narodne banke	754 „ „
Kreditne akcije	134 „ 80 „
London	30 „ — „
Napol.	10 „ 41 1/2 „
C. k. cekini	6 „ 13 „
Srebro	112 „ 40 „
Državne marke	63 „ 95 „

V R. Milic-evi tiskarni v Ljubljani je ravnokar na svitlo prišlo:

23 Kirchenlieder

für die Schuljugend.

23 cerkvenih pesem

za šolsko mladost.

Čveteroglasno postavil Anton Förster. Op. 14.

Nekaj jih je z nemškim in nekaj sè slovenskim tekstom. (110)

Cena: 25 kr.

Za 27 kr. poslanih po poštni nakaznici se razpošiljajo pod križnim zavitkom franco.

Anatherinova ustna voda in zobni prašek

izdeluje **Gabriel Piccoli**, lekar na dunajske cesti v Ljubljani. Tudi najboljši in najcenejši pripomoček za čiščenje ust.
1 škatljica zobnega praška . . . 40 kr.
1 steklenica ustne vode . . . 60 kr.
(53—45)

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry v Londonu.

30 let uže je nij boleznij, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicijn in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, imenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in predajenje; posebno se priporoča za dojenke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, praga profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljajo na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravlila. Posebno koristna je pri driti in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v skalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsni boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne in nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vsakega zdravlila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekan gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V piehasih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiton v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl.

Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povsetjih. V Ljubljani Ed. Šahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oriu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnscherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschju, v Zadru pri Androviču. (96)

Prememba stanovanja.

Banka „Slavija“

ima sedaj svojo pisarno (104—2) na dunajske cesti šte. 7, v Fréihovej hiši, I. nadstropje.

Razprodaja.

Zaradi razpuščenja kupčije bode se

zaloga manufakturnega blaga

gosp. Antona Verhunca na glavnem trgu v Ljubljani po znižanih cenah od denes naprej prodajala. (109—1)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne.“

Tužci.

4. maja:

Evropa: pl. Veter iz Grada.

Pri Slonu: Jelenec iz Gline. — Kaiser iz Dunaja. — Brodivan iz Zagreba. — Kos iz Maribora. — Degiovani iz Zadra. — Thelian iz Koroškega. — Schiskovitz iz Karlovca. — Buša iz Gorice. — Kocuvan iz Škotje loke.

Pri Maillet: Schleimer iz Kočevja. — Ascher iz Dunaja. — Zeter iz Grada. — Schober iz Celovca. — Fridrich iz Dunaja. — Stern iz Zagreba. — Merklen iz Pariza. — Wiener iz Dunaja.

Pri Zamoreci: Smrekar iz Dunaja.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.